



Arrest

nr. 161 010 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE RUYCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De tweede verzoekster dient op 7 september 2009 een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

De eerste verzoeker dient op 7 mei 2010 een eerste asielaanvraag in.

De adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert bij beslissingen van 7 oktober 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers toe te kennen.

In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 15 februari 2011 met nr. 55.957 aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 maart 2011, wordt aan de verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van bijlagen 13*quinqüies*.

De verzoekers dienen op 10 maart 2011 een tweede asielaanvraag in.

Bij beslissingen van 13 april 2011 worden deze asielaanvragen niet in overweging genomen (bijlage 13*quater*). Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissingen werd ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 88.900 van 3 oktober 2012.

Op 19 april 2011 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 23 mei 2011.

Op 31 mei 2011 dienen zij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 10 november 2011 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

De verzoekers dienden op 25 november 2011 een derde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 6 juni 2012 wordt ook de derde medische verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Aan de verzoekers wordt tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De verzoekers dienden bij de Raad beroep in tegen de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 6 juni 2012. Dit beroep wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 128.789 van 4 september 2014.

Op 15 juni 2012 dienen de verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 juni 2013. De verzoekers worden tevens bevolen het grondgebied te verlaten, onder bijlagen 13. Het beroep dat tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd ingediend, wordt door de Raad verworpen met het arrest nr. 158.791 van 4 september 2014.

Op 21 juni 2012 dienen de verzoekers een vierde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 20 september 2012 wordt de aanvraag van 21 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 13 september 2013 dienen de verzoekers een vijfde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 3 oktober 2013 wordt deze vijfde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 128.793 van 4 september 2014.

Op 3 oktober 2013 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing genomen tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlagen 13*sexies*). Deze beslissingen worden door de Raad vernietigd bij het arrest nr. 1128.794 van 4 september 2014.

De verzoekers dienen op 12 december 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd op 10 maart 2014 aan de verzoekers ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie voor de genaamden,

[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 11/12/2013, gevolgd door een positieve adrescontrole op 12/12/2013 en ingediend op 12/12/2013 (datumstempel van Diksmuide op de aanvraag), op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, dien ik u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is.

Reden:

- ☐ *Er werd aan de betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 13/04/2011.*
- ☐ *De betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 14/10/2013; Dat inreisverbod verbiedt hen om zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13/10/2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen de betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.*
- ☐ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben de betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien de betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen de betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Over het voorwerp van het beroep

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder aanneemt dat het verzoekschrift tevens is gericht tegen twee bevelen om het grondgebied te verlaten die op 3 maart 2014 werden getroffen.

De Raad ontwaart in de bewoordingen van het verzoekschrift echter niet dat de genoemde bevelen om het grondgebied te verlaten tevens het voorwerp uit zouden maken van het voorliggende beroep. Uit de gegevens die de Raad bekend zijn blijkt voorts dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2014 het voorwerp uitmaken van een afzonderlijk beroep, dat gekend is onder het rolnummer 150.561.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat het beroep, bij gebrek aan samenhang, enkel ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient dan ook te worden vastgesteld dat deze exceptie feitelijke grondslag mist.

4. Onderzoek van het beroep – over de gevolgen van het arrest nr. 128.794 van 4 september 2014

Met de bestreden beslissing heeft de gemachtigde de tweede aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard. Naast een loutere verwijzing naar de toegepaste wettelijke bepaling en het besluit dat de aanvraag zonder voorwerp is, bevat deze beslissing de volgende redengeving:

“☐ Er werd aan de betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 13/04/2011.

□ *De betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 14/10/2013; Dat inreisverbod verbiedt hen om zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13/10/2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen de betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.*

□ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben de betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien de betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen de betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”*

Aldus wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard omdat de verzoekers onder een niet opgeheven of opgeschort inreisverbod van drie jaar staan dat hen werd betekend op 14 oktober 2013. De gemachtigde licht toe dat de verzoekers zich ten gevolge van dit inreisverbod niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden en dat zij ook tijdens het onderzoek van een eventuele aanvraag tot opheffing of opschorting conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet geen enkel recht op verblijf in het Rijk hebben. De verzoekers moeten terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag tot opheffing / opschorting in te dienen en zolang daarop geen positief antwoord is, mogen zij zich niet op het grondgebied bevinden.

De bestreden beslissing verwijst tevens naar een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekers betekend op 13 april 2011, doch omtrent deze bevelen wordt in tegenstelling tot de inreisverboden niet verder toegelicht waarom zij het bekomen van een verblijfsmachtiging in de weg zouden staan. De verwijzing naar de genoemde bevel maakt zodoende geen dragend motief uit ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De betrokken inreisverboden van 3 oktober 2013 werden echter vernietigd bij 's Raads arrest nr. 128.794 van 4 september 2014. De Raad wijst er op dat de vernietiging van de beslissingen van 3 oktober 2013 waarbij aan elk van de verzoekers een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, tot gevolg heeft dat deze akten met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnen en dus geacht worden nooit te hebben bestaan.

De Raad stelt aldus vast dat de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk en op decisieve wijze is gesteund op deze vernietigde beslissingen van 3 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod aan beide verzoekers. Het is immers op de enkele grond van de geldingskracht van deze inreisverboden dat wordt besloten dat verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Ook uit het verweer in de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder decisief belang hecht aan het feit dat de verzoekers vallen onder de gelding van de inreisverboden van 3 oktober 2013 zodat het hen uitdrukkelijk is verboden zich op het Belgische grondgebied te bevinden. De verweerder brengt immers de volgende argumentatie naar voor:

“Verwerende partij merkt op dat verzoekers met hun betoog als zou verwerende partij een derde ontvankelijkheidsvoorwaarde toevoegen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk voorbij aan het feit dat de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard, doch zonder voorwerp werd verklaard.

Zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen, zijn verzoekers het voorwerp van een inreisverbod, aan hun ter kennis gebracht op 13 oktober 2013, dat drie jaar geldt. Daarom is het hen tot 13 oktober 2016 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Zij mogen zich op basis van dat inreisverbod niet op het Belgisch grondgebied bevinden.

Om die reden werd de aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder het bij het nemen van de bestreden beslissing van decisief belang heeft geacht dat de verzoekers vielen onder de gelding van de op 3 oktober 2013 getroffen inreisverboden. De bestreden beslissing steunt zodoende, gelet op de nietigverklaring van de voornoemde inreisverboden, op decisieve en noodzakelijke wijze op de vaststellingen uit beslissingen die geacht worden nooit te hebben bestaan.

Ter terechtzitting wordt de verwerende partij geconfronteerd met de hierboven besproken vaststellingen en wordt zij gevraagd of de bestreden beslissing kan worden vernietigd nu zij zonder feitelijke grondslag is komen te vallen. De advocaat van de verweerder geeft te kennen zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt derhalve vast dat de bestreden beslissing zonder de noodzakelijke materiële grondslag is gevallen, zodat zij ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient te worden vernietigd.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE